

розділ 5

макарони з шоколадом

я був іще хлопаком
мене ставили чергувати
у шкільній їдальні
я мив сотні тарілок і чашок
і каструль із чаєм і кашею
пюре макаронами і зрідка гречкою

я розумів тоді що таке символізм
що тарілки це довершеність форми
чашки це замітники циркуля
ложки й виделки це приреченість алюмінію
а найбільший дзбан для варіння це ціла планета

я знав тоді чимало теорем правил і аксіом
наприклад що треба вміти битися
і найкраще бити в ніс або піддихало
або наприклад що сума квадратів класних кімнат
дорівнює квадрату сумнівного храму науки

я знав тоді що шкільні олімпіади
не мають нічого спільного з античністю
хіба що те що їхні результати такі ж несправжні як міфи
і те що треба вміти битися як риба об лід
бо тобі не давали слова як рибі
ті що тверді були як лід

я тоді добре усвідомлював
що треба займатися репетиторством
із галиною петрівною
щоби бути таким же пихатим як інші багатії
і як сама вона бо й досі не вітається
з моїм неймовірним татком
бо він більший за діаметр кола її світорозуміння

але це все не так важливо
бо була одна річ яку я ніяк не міг второпати:
чому макарони в нашій їдальні
подавали з розтопленим шоколадом?
для чого була ця поверхнева хвранцузька вишуканість
дітям які не знають що таке хвранція?

па де баск

ми не хотіли танцювати
а наша викладачка —
пташка з мускулястим тілом —
літала залюю й била нас по ногах

пам'ятаю я ніяк не міг навчитись
виконувати па де баск
і вона зацідила мені наструнченою долонею
прямо в розслаблену литку

ми не хотіли танцювати
і почувались незграбними
у блискотливих костюмах
якось на концерті
ми завалили єврейський танець
і наша пташка кидалась у нас
каніфоллю

ми не хотіли танцювати
темними холодними вечорами
і кожна репетиція
була маленькою інквізицією
нашої свободи

інго ігорівно
жінко яку я кохав
я нарешті навчився танцювати па де баск
але не на паркеті

я роблю це на пласкому білосніжному аркуші
і люди іноді навіть кажуть
що це дуже і дуже
красиво

перші дві секунди безоплатно

я тебе лю'
я тебе ду/
же люблю/
а ти?/
і я тебе лю'
дуже?/
дуже лю' тебе/

рівно дві безоплатні секунди потрібно
для освідчення в коханні
в чорно-білому телефоні
з оранжевою підсвіткою
дівчинці яку ніколи не бачив
і почути те саме в хлопчачому вусі
молодого червневого дня
за той же відтинок

у тебе красивий го/
лос/
анджелес?/
не смішно/
і в тебе красивий гол/
кому?/
цьом/

і рівно дві безплатні секунди
для плаского жарту
аби не мовчати
в годину шаленої акції
коли так обмаль часу
сказати найважливіше
а не встигнеш
заплатиш по повній
згідно з тарифом

...

я тебе дуже люблю/
і я тебе дуже люблю/
ми можемо говорити цілу ніч кохана
вигулювати слова повітряною відстанню
межи нашими телефонами
й безслівно вслухатися
в кожен акорд дихання
і що нам завада?

пам'ятаєш
як п'ятнадцять років тому
нас учили цінувати час
у чорно-білих телефонах
з пискливими рінгтонами

уявляєш кохана
якось я зателефонував одній дівчинці
і спитав: любиш?/
а вона відповіла 'не'/
так ось
для чого ти так тоді сказала?